

מדוע לנמלה בטן דקה?

אגדת עם מאלטאי

באגם גדול ועגול חיה פעם צפרדע. יום אחד היא הוציאה את ראשה מהמים, הביטה הנה והנה והופ! קפצה החוצה.

יודעים אתם מדוע לנמלה בטן דקה כמו חוט? תשמעו. זה סיפור מעבר רחוק.

"אוך! אני אומללה!" קרקרה הצפרדע
"אבדתי את ביתי, לא אכלתי כלום ואתם
עוד מענים אותי!"
הנמלים התביישו. הן אמרו "סלחי לנו
בבקשה ובואי להתארח בביתנו."

היא הלכה על החוף. משיח לשיח, מעץ לעץ
- הופ! קפוץ! ובסוף תעתה ביער. ומה
שיותר גרוע, היא עלתה על שביל של
נמלים.
מכל הצדדים התנפלו הנמלים על הצפרדע
והתחילו לנשוך לה בגב, ברגליים, בבטן כדי
לגרש אותה מהדרך.

בבוקר הצפרדע התעוררה, הביטה הנה
והנה ולא ידעה איפה היא. איפה הבית
שלה?
"אז אשאר חסרת בית?" התחילה לילל.
"אל תבכי" אמרו הנמלים "לא ננטוש אותך
בצרתך."

הצפרדע שמחה מאוד והופ! קפוץ! יצאה עם
הנמלים לביתן.
הנמלים האכילו אותה, השקו בדבש מתוק
ואחר כך השכיבו אותה לישון.

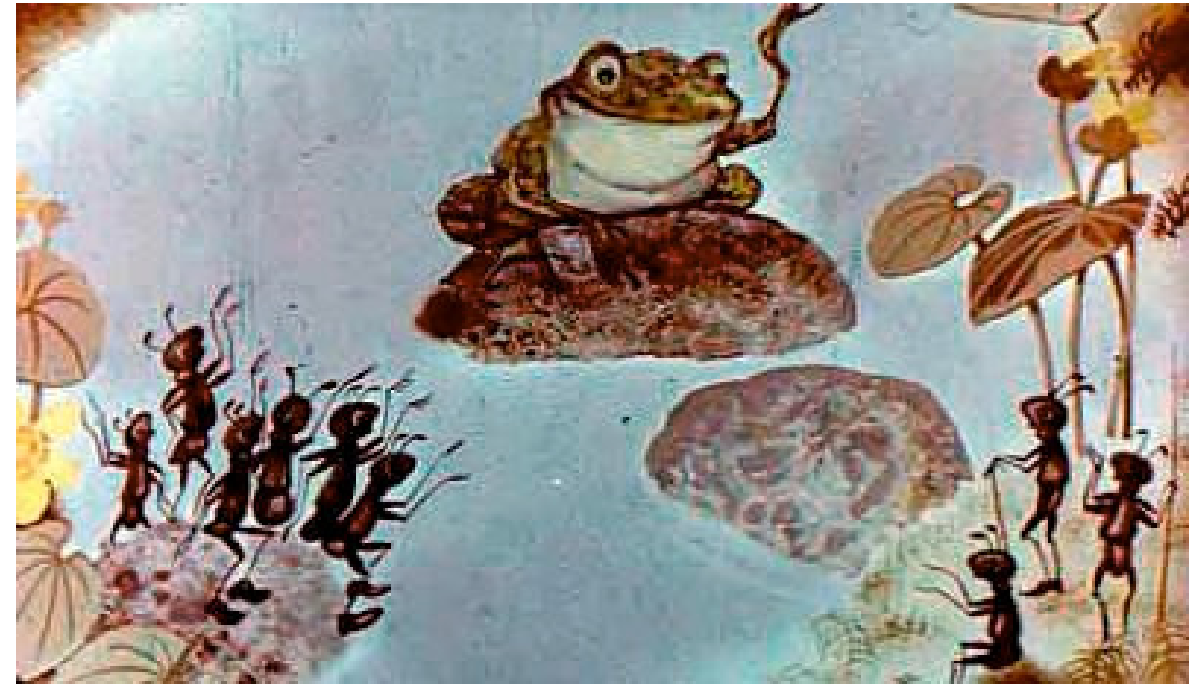
אך הנמלה ענתה "לא, אינני הולכת להתארח לבדי. אנו עושות את הכל ביחד. עובדות ביחד, אוכלות ביחד."
"אזי אני מזמינה אתכן להתארח אצלי" אמרה הצפרדע.
והם יצאו לדרך. הצפרדע דלגה קדימה ואחריה כל עדת הנמלים.

נמלה אחת עלתה על סולם גבוה ואמרה "בצד הזה איפה השמש שוקעת נוצצים מי אגם. זה כנראה הבית שלך. אולי אוביל אותך לשמ?"
"אני מודה לך מאוד" שמחה הצפרדע "וכשנגיע לשם, אארח אותך נהדר!"

הנמלים נשארו על החוף. השמש עלתה מעל היער - הן חיכו. השמש שקעה אחרי האגם - הן חיכו. עבר יום ועוד יום. שבעה ימים חיכו הנמלים, והצפרדע לא הופיעה.

כך הם הלכו עד שהגיעו לאגם העגול הגדול. "תמתינו כאן בחוף" אמרה הצפרדע "ואני אלך להכין את כיבוד לקראת האורחים היקרים!" והופ! קפוץ! היא נעלמה במים.

כל יתר הנמלים הידקו את חגורותיהן על בטן והלכו אחריה. מאז נשארה להן בטן דקה. זה כיוון שמאז שהוזמנו להתארח אצל הצפרדע החמדנית, עוד לא מילאו את בטן.

בסוף נמלה זקנה אחת אמרה "די לנו להמתין. אנו נמות כאן מרעב." והיא הידקה את חגורתה היטב על הבטן והלכה הביתה.